

Les begudes ensucrades, sense impost

El TSJC anul·la el reglament però el govern insisteix que la taxa es continuarà cobrant

Begudes ensucrades en un súper ■ J.R.

ELS NOSTRES AJUNTAMENTS
MANRESA

Marc Aloy
"Teníem una màxima, que era poder sumar"

FINQUES Pous
Ei propietari!
No perdís el temps,
tenim el comprador ideal per al teu immoble.
Si vols vendre el teu immoble en les millors condicions.
TRUCA'NS ARA 93 790 39 45
Mataró · C/ Pujol 20 · 08301 · finquespous@finquespous.cat

EL PUNT AVUI +

1,20€

DIVENDRES • 12 de juliol del 2019. Any XLIV. Núm. 15056 - AVUI / Any XLI. Núm. 13926 - EL PUNT

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

P8-10

Pacte i discòrdia

FET • Es consuma l'acord entre JxCat i el PSC que dona a Marín la presidència de la Diputació

"I en Turull què en pensa?"

TENS • Malestar pel pacte, que tensa més la relació entre els dos socis independentistes del govern

La fuga en un vagó del tren, a la foto, aturat a Riudellots, va afectar també l'R1 i el trànsit a la C-25 ■ BOMBERS

Caos a l'R11 per una fuga

La línia entre Barcelona i Girona, tallada durant tres hores

PROTAGONISTES EL PUNT AVUI+
Avui a les 15.30 h
Abril Morera Actriu P30,31
"Quan ets actriu, t'adaptes al que estàs vivint"

Europa - Món P22,23
Sánchez no es fia de Podem per aplicar el 155

FESMÉS
el bricolatge de casa
reformes · jardí · moble kit
fes-te Client FESMÉS fesmes.cat
Demana la targeta client Fesmes i acumula un 3% dte en cada compra

LES SÈRIES. A l'abril, cada gota val per mil / La vitamina C cura el refredat / Si ens enterren vius, ens morim per falta d'oxigen P6-7

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Josep Maria Fonalleras

L'Odèon, el teatre

Durant tres anys, entre el 1857 i el 1860, el que aleshores era un espai que es coneixia com El Pallol, va passar a ser el Teatre de la Reina, el que avui coneixem com a Teatre Municipal i que també ha rebut altres noms com ara Principal. El Pallol era una cosa així com un corral de comèdies, força precari, i el nou recinte es va convertir en tot un monument, construït en un temps rècord gràcies a la saviesa de Martí Sureda, l'arquitecte municipal de Girona.

Aquest teatre, que ha estat remodelat i que s'ha modernitzat amb els anys, és un dels pocs edificis d'aquest tipus que no s'ha cremat, i dono fe que és tot un miracle, perquè en determinats moments es donaven totes les condicions per a la tragèdia: des d'un cigarret fins a una espurna qualsevol en una estructura que era tota de fusta.

Però aquesta no és la història. Mentre van durar les obres del Municipal, l'activitat teatral gironina, que era força dinàmica i habitual, es va traslladar

No ens alimentem de la història amb pòsit, sinó del ritme anodí que marca el futur

al Teatre de l'Odèon, que ja existia com a tal, a les escales de la Pujada de Sant Domènec, però que, en aquest lapsus, es va convertir en l'espai de referència de la ciutat. El trasllat va provocar una polèmica intensa. Les companyies es van queixar de l'espai i el Bisbat es va queixar de la proximitat d'aquell antre de perdició: massa a prop del Seminari, massa a prop de la temptació. Però durant tres anys, l'Odèon va ser el Municipal.

Amb els anys, allò que ara en diríem l'espai escènic es va convertir en seu de dos negocis exemplars: la Fusteria Lladó i els Cromats Ensesa. De tant en tant, demanava als propietaris si hi podia entrar. Enmig d'àcids i encenalls, es divisava l'escenari i les decoracions de l'antic teatre. La companyia El Solar (Larios, Bobés i Oligor) hi va representar el 2016 una deliciosa obra en la qual els objectes de can Lladó es convertien en fites històriques i sentimentals. L'antic Odèon era un teatre rediu. Ara sembla que hi faran un enorme restaurant. Quin greu. No ens alimentem de la història amb pòsit, sinó del ritme anodí que marca el futur.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

L'estat protector

Daniel Raventós i Julie Wark acaben de publicar un llibre que es titula *Contra la caritat*. El subtítol alleugera en positiu l'afirmació: *En defensa de la renda bàsica*. L'altre dia Xavier Graset els va entrevistar al seu programa nocturn del 3/24. Molt bé: contra la caritat i a favor de les eines que l'Estat disposa per fer-la innecessària. Només que... Només que fa més de quaranta anys que ho sento dir, des que és vigent l'actual sistema impositiu, i la caritat segueix sent vigent. Acabo de sortir d'un concert organitzat per Càritas. El nom, "Càritas", ho diu tot. Ha cantat, de manera altruista, en Genís Mayola acompanyat de dos instrumentistes. A l'entrada ens han donat un sobre perquè el retornéssim a la sortida amb una col·laboració monetària, una caritat. Mayola ha dit que Càritas es troba molt necessitada, escurada. No té diners ni aliments ni vestits per atendre tots els que s'hi acullen. ¿"Contra la caritat"? ¿Doncs què s'ha de fer mentre no arriba la renda bàsica que Raventós i Wark reclamen i altres mesures pal·liatives de la pobresa? ¿Què

“S'acaba de publicar un llibre que es titula "Contra la caritat"

s'ha de fer mentre l'Estat, que presumeix d'estat de benestar, no reacciona? ¿Quan ho farà? Els assistents al concert segur que s'ho preguntaven. O no: han deixat d'inquirir-ho a còpia de no obtenir resposta.

Jo recordo perfectament el naixement de Càritas, organització benèfica, caritativa, vinculada a l'Església catòlica. El mestre de pàrvuls Tomàs Colomer, únic seglar en el meu col·legi religiós, anomenava "caritas bonitas" la novetat. No sé com els capellans li reservaven el lloc. També deia "capellans i monges, tots al foc". El mestre Colomer tenia una cama ortopèdica.

Nosaltres en dèiem una cama de fusta. Era efectivament de fusta: li vàiem el material quan s'asseia i els pantalons li anaven amunt. El monyó li feia mal quan s'acostava el mal temps i era llavors que proferia els dicteris contra els capellans, les monges i Càritas i deixava anar un calbot. Va venir la democràcia. La declaració de la renda es va fer efectiva. Si algun cop havia fet caritat, em vaig abstenir de prolongar el costum. L'Estat atendria els necessitats per la via dels meus impostos. Càritas i altres organitzacions benèfiques haurien en aquell moment d'haver desaparegut. Surto del concert recaptatori de Càritas. Uns voluntaris recollien els sobres a la sortida. En el títol "contra la caritat" noto una reverberació ofensiva innecessària cap als donants i els col·laboradors.

En Genís Mayola ha cantat cançons reivindicatives. De llac groc, per dir-ho d'alguna manera. Els presos polítics s'han fet presents. Hem delegat la justícia a l'Estat, que és per definició qui l'ha d'administrar, i hem de sortir al carrer i anar a un concert organitzat per Càritas per reclamar-la.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurobiològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/si6lwm>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

Aplicaria Podem el 155?

Pedro Sánchez se'n va anar ahir a *Los Desayunos* d'Europa Press i, tot i que va deixar clar que es reunirà les vegades que faci falta amb Pablo Iglesias per negociar la seva investidura, es va fer una pregunta molt més important del que pot semblar inicialment. "Estem a les portes de la sentència del Tribunal Suprem, amb els independentistes que no han renunciat a la via unilateral, i que diuen que ho tornarien a fer", va explicar Pedro Sánchez i, tot seguit, es va preguntar en veu alta: "Si ho tornen a fer, Unidas Podemos donarà suport a l'aplicació, que no desitjo, del 155?" La interrogació retòrica que es feia Sánchez en veu alta és, francament, molt reveladora. Primer, perquè deixa clar que per governar a Espanya, entén ell, s'ha d'estar disposat a aplicar l'article 155. I segon, és clar, perquè fent aquesta pregunta en veu alta a Podemos, el que fa Sánchez és

“Potser l'única cosa positiva del pacte a la Diputació és que començarem a saber la veritat

contestar-la ell mateix. I deixar-nos clar que ell sí que aplicaria (tornaria a aplicar, vaja) el 155. El PSOE del *talante* de sempre. És per això que encara em costa més d'entendre el pacte aquest de JxCat i el PSC a la Diputació de Barcelona. I més després de veure el paperàs que li va tocar fer al portaveu de JxCat, Joan Carles García Cañizares, durant la sessió d'ahir. Va parlar d'escoles, de biblioteques, de cohesió territorial, de diàleg i, quan va arri-

bar l'hora de justificar el pacte, va fugir d'estudi, com si la situació que traïem no fos excepcional. Probablement, perquè l'única alternativa que tenia a la situació per no encendre més els ànims era tocar el violí i deixar passar el temps. Ja ho vaig escriure dies enrere, però a mi em sembla (i més vista la reacció àrada del candidat d'ERC Dionís Guiteras després del ple, que va ser tan àrada com moderada havia sigut la seva intervenció durant la sessió), que la legislatura serà (continuarà essent) molt complicada. I que, vistos els pactes, ningú està en condicions de donar lliçons a ningú. Potser l'única cosa positiva que en traurem de tot plegat, per trist i dolorós que sigui, serà que començarem a saber la veritat i a descobrir que d'unitat, d'unitat unitat, fa temps que no n'hi ha. I ja saben vostès que per refer qualsevol cosa, el primer que cal fer és reconèixer que s'ha trencat.

EDITORIAL

La invisible estratègia de país

La consumació de l'acord entre JxCat i el PSC per a l'elecció de la socialista Núria Marín com a presidenta de la Diputació de Barcelona ha elevat el grau de ruptura entre els dos partits majoritaris de l'independentisme català i socis de govern a la Generalitat, ERC i JxCat. Els gestos, les ofertes dels uns i els altres i les reunions d'última hora per capgirar la situació i aconseguir un acord sobiranista a la Diputació han resultat estèrils, gairebé retòrics, un intent desesperat d'espolsar-se les culpes de la trencadissa. Una escenificació que, si una cosa ha deixat clara, és la mútua incapacitat per sumar les seves forces a favor d'un acord estratègic que posi l'interès del país i el projecte de República que diuen defensar al davant de la cruenta i sòrdida baralla de partits per tenir una part més gran del poder, els càrrecs i els ingressos del pastís autonòmic.

Ningú pot negar que l'escenari polític i judicial posterior a l'octubre del 2017 és excepcionalment negatiu i que ha condicionat decisions preses els últims mesos en aquest context, que han conduït no només a la incapacitat de teixir un camí coherent i compartit, sinó a exhibir-la amb una acritud i una crispació evidents i preocupants. Però també ha quedat clar que ERC i JxCat són culpables, a parts iguals, d'haver dinamitat la unitat estratègica de l'independentisme i d'haver decebut l'esperit que va inspirar i fer possible l'1-O. La seva responsabilitat, amb el país i amb els ciutadans que els van confiar el seu vot, és reconstruir i prioritzar l'estratègia de país o assumir-ne les conseqüències. Perquè el procés independentista, tal com ells mateixos han repetit tant, va de baix a dalt i la mateixa ciutadania que els va confiar les regnes, està farta de demanar-los unitat i que no els facin cas.

De reüll

Marta Monedero

L'illa sense cotxes

La vida s'alenteix a l'illa de Lamu, amb platges de sorra blanca i una ciutat de pedra que acumula històries dels antics mercaders de l'Índic. No hi ha cotxes, i els rucs i els *dhows*, velers de fusta clàssics, són el principal mitjà de transport en aquest paradís de la costa nord de Kenya, on tot anava bé fins que el govern de Nairobi va tenir la pensada de construir-hi una central elèctrica de carbó amb finançament xinès.

La intenció era abaratir el preu de la llum, però fer-ho amb una energia contaminant i no amb iniciatives netes

Una central elèctrica de carbó amenaça Lamu

(com el camp eòlic de Turkana) ha encès la indignació dels habitants de Lamu que, en veure perillar la casa i la terra, s'han mobilitzat per denunciar que l'informe del govern és imprecís i que la central podria causar morts prematures, pluja àcida i empobriment del sòl. Davant del risc de convertir-se en refugiats

mediambientals, els illencs han alçat la veu perquè saben que ningú (ni Nairobi ni els organismes internacionals) els farà la feina, per molt que l'illa sigui Patrimoni de la Humanitat de la Unesco. De moment, la justícia els ha donat la raó. El projecte de la central s'ha aturat de forma temporal i tant de bo no prosperi. Sobretot perquè, entre les prioritats de l'executiu kenyà se subratlla que, a partir del 2020, el 100% de les energies utilitzades han de ser sostenibles. Però ja sabem que, en alguns llocs, les polítiques no sempre encaixen amb la realitat o la voluntat de la gent.

Les cares de la notícia

PRESIDENTA D'ADIF

Isabel Pardo de Vera

L'escarni dels trens

La desinversió, la falta de manteniment, els compromisos incomplets amb la infraestructura ferroviària catalana per part del govern espanyol continuen donant fruits. Ara, amb el descarrilament del tren de Puigcerdà (R3) i el tall a la línia Barcelona-Girona a Riudellots pel vessament de mercaderies perilloses.

CORONEL DE LA GUARDIA CIVIL

Diego Pérez de los Cobos

Mentides d'Estat

El coronel de la Guàrdia Civil i coordinador del dispositiu policial de l'1-O va declarar ahir per videoconferència al jutjat de Barcelona que investiga les càrregues policials i va reincidir en la mentida, negant les càrregues, la brutalitat policial i l'estratègia repressiva de l'operatiu i culpant de tot els Mossos.

ACTRIU DE TEATRE

Abril Morera

L'art de connectar

La jove actriu catalana (18 anys) exhibeix el seu talent i la seva passió en el musical amb La Roda Produccions, que també celebra el 18è aniversari, i dona classes a les mateixes aules que la van llançar al teatre. En totes dues facetes, l'objectiu és poder atraure els més joves al teatre.

Tal dia com avui fa...

1 any

Símbols per retirar

El govern retirarà els símbols franquistes amb una nova llei. La norma permetrà suprimir noms i treure monuments tot i que els ajuntaments s'hi oposin.

10 anys

Nou finançament

ERC s'acosta al sí gràcies a l'increment de l'oferta a 3.600 milions el quart any. Els empresaris avalen les noves xifres de l'Estat.

20 anys

Debat pel segon

Pujol frena el debat del número 2 de CiU rebutjant "projectes individuals". Duran lamenta que s'exclouï Unió dels llocs clau de les llistes de CiU.

Full de ruta

David Portabella

Vint dies a 'Borgen'

Tenir memòria no és un bon antídoto contra la vergonya aliena. Des del 2016 fins al present, la sèrie danesa *Borgen* era i és invocada sovint a Madrid com si fos una brúixola per guiar-se en el laberint espanyol del des govern, i el partit que més intoxicava amb aquesta troballa era Ciutadans. Que Albert Rivera podia ser Birgitte Nyborg (interpretada per l'actriu Sidse Babett Knudsen), la primera dona que esdevé primera ministra de Dinamarca en la ficció en una coalició que ella lidera tot i ser la cap de la tercera força en vots, va ser una fantasia taronja cultivada fins al deliri. Escriure a Google Ciutadans i *Borgen* és tastar la falta d'antídoto contra la vergonya aliena: *Borgen* és el somni de Rivera, operació *Borgen* de Ciutadans a Madrid, pacte *Borgen* a Andalusia...

Curiosament, ara que ja no es parla tant de *Borgen* –el fet de tenir la seu al barri de Ventas i al costat de la plaça taurina potser ha fet descobrir a Can Ciutadans la vergonya torera– és més

Que Espanya no és ni serà mai 'Borgen' ho sabia tothom que no s'alimenti de fantasia –si es troben un militant de Cs siguin compassius–, però és que no és ni serà Dinamarca

útil que mai viatjar a Christiansborg –al real, no al de ficció– i descobrir què passa en un país on el 5 de juny hi va haver eleccions i en el qual, com passa des del 1909, no hi ha hagut majoria absoluta. I el que ha passat és que la socialdemòcrata Mette Frederiksen (41 anys) va forjar una entesa per la qual ella serà primera ministra gràcies a un acord de govern a quatre amb els Social Liberals, els Socialistes Populars i la formació roja i verda de la Llista Unitària... En vint dies! Que Espanya no és ni serà mai *Borgen* ho sabia tothom que no s'alimenti de la fantasia –si es troben un militant de Ciutadans pensin primer en ell i després en la vergonya aliena i siguin compassius–, però ara tothom sap també que Espanya no és ni serà mai Dinamarca. "Amb gran plaer puc anunciar que, després de tres setmanes de negociacions, tenim una majoria per formar el nou govern", es felicitava Mette Frederiksen al final del vintè i últim dia de negociació. Heus aquí una premissa original per a una sèrie espanyola de ciència-ficció.

Tribuna

Jaume Oliveras i Costa. Escriptor

El blau mediterrani

La tragèdia de les rutes mediterrànies dels migrants, a la recerca de refugi, no deixa indiferent, i encara menys quan vivim de cara al mar i cada dia fonem la mirada en l'immens blau de l'horitzó. Ens banyem en aigües amb vocació de germanor i sentim el calfred conduït per les onades d'incomprensió i mort. A les portes de la insensible Europa, una immensa fossa comuna acomboia els milers de cossos anònims que no han tingut la sort de trobar pel camí una mà amiga.

DISSET DIES VA RESISTIR Carlota Rackete, la valerosa capitana del *Sea Watch 3*, davant la costa italiana, amb quaranta immigrants a bord que necessitaven atenció sanitària. El Ministeri de l'Interior s'oposava a l'entrada a port, al·legant que la jove alemanya col·laborava amb el tràfic il·legal de persones. Contra la llei, l'impuls humanitari, i Carola va irrompre al port de Lampedusa assumint-ne les conseqüències. Detinguda per la Guàrdia de Finances Italiana, una jutgessa n'ha ordenat la llibertat, tot i quedar-li pendent una compareixença judicial, amb petició de quinze anys de presó.

EL VAIXELL 'SEA WATCH 3' és el mateix *Dignity*, amb nom canviat, que durant quatre anys es dedicà a arrabassar a la mort gent abandonada al mar quan intentava fugir de la guerra i la misèria. Dos joves capitans catalans comandaren aquell vaixell i el relat de la seva experiència és esfeïdor. En una lluita contra tota esperança, un dels capitans m'explicava que, malgrat tot, una de les alegries més grans a la nau es produïa quan una de les dones salvades, embarassada, donava a llum a alta mar. Cal refer les llistes dels nostres herois, homes i dones com Carola Rackete. O

com Òscar Camps i el seu grup, que desafien les prohibicions de les polítiques de torn –fins i tot amenaçats amb presó i multes milionàries– quan senten el crit de la desesperació. Amb emoció, escoltem les paraules de la mare d'Òscar, que ell porta com a divisa: "Fill, de la presó tard o d'hora se'n surt; d'on no es pot sortir és del fons del mar." Open Arms ha tornat al mar, tot i les prohibicions oficials, quan Camps ha dit: "Llevem àncores i marxem; abans presos que còmplices." I ja ha treballat en una operació de salvament de cinquanta-cinc migrants, davant les costes de Líbia, que ha portat fins a Sicília.

“Als nostres herois els costa entrar a port, davant les polítiques restrictives de la rica i culta Europa

ALS NOSTRES HEROIS els costa entrar a port, davant les polítiques restrictives de la rica i culta Europa. La gent de mar contempla, incrèdula, com els socis de la Comunitat Europea ni tan sols compleixen els mínims d'acollida a què es comprometeren. I, contra la incomprensió, els cal trencar barreres. Un jove capità, al qual se li moria als braços un noi d'uns quinze anys rescatat del mar, em deia: "És possible tanta inhumanitat? La pregunta queda per contestar.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Ara va de sobirania! 'OK'?

Reconec que, quan fa anys que es malparla, sovint sense escrúpols, d'algú, es fa difícil, impossible fins i tot, *vendre* a les bases dels partits que, de cop i volta, aquest algú ja no és el dimoni amb banyes que deien. Això ho hem patit en tots els àmbits, del local al nacional.

I en això estem. Aquest atzucac a què ens han portat alguns dels pactes municipals, i que ara prenen una dimensió, per mi fora mida, en el que sembla inevitable acord a la Diputació de Barcelona, la tercera institució del país, recalquen, entre un dels partits independentistes i un partit unionista.

Tot plegat, trist. Tant partidisme, demanar generositat només als altres, o fer ara possibles propostes de reversió de pactes, ens esgota.

I la gent anirem a la Meri-

diana, a Brussel·les, a Madrid, o a Estrasburg, i demanarem una unitat que, arran de terra, tenim molt clar que ens duria, en un temps raonable, a aconseguir l'objectiu; però –sempre hi ha un però– això passa perquè els que són al capdavant, a la presó, o a l'exili, s'entenguin, i propugnin una unitat electoral permanent, una mena de federació de partits independentistes, fins que, ja en un país sobirà, cada opció defensi el seu model de societat. *OK?*

JOSEP ALEMANY RIGOL
Vallirana (Baix Llobregat)

Consensos lingüístics

La deriva lingüística pot arribar a posar en risc la convivència quan aquesta preciosa eina per a l'entesa entre éssers humans es pretén utilitzar com a excusa per a absurdes polèmiques, creades majorment per mediocres polítics, més procli-

us a crear problemes que a resoldre'ls. Així està passant últimament a Catalunya en uns lamentables incidents protagonitzats per dirigents secessionistes. Semblen ignorar que en una regió bilingüe el dret d'expressar-se en qualsevol de les dues llengües només depèn de l'acord tàcit entre els interlocutors. Sense oblidar que els amos de la llengua no són els polítics sinó el poble, l'únic forjador de l'idioma. El que sigui... però l'únic camí per a l'entesa.

JORDI S. BERENQUER
Barcelona

Comptador electrònic d'electricitat

Al diari del 30 de juny un president d'una comunitat de propietaris es queixava del tall elèctric a causa del nou comptador electrònic. Nosaltres ja hem passat per aquest calvari,

ja que el comptador antic admetia una potència superior a la màxima contractada, mentre que l'electrònic talla automàticament l'electricitat si se supera. Moltes comunitats tenen l'ascensor d'una potència superior a la contractada. Què hem fet: demanar la desconexió del limitador de potència. El donen per 30 dies, però es pot anar prorrogant. Sol·licitar un butlletí de la instal·lació elèctrica a un instal·lador autoritzat. En aquest butlletí hi consta la potència que cal contractar. Trucar a Endesa –als punts Endesa posen més traves per fer el nou contracte. Ha de trucar el titular. Al final, després de mesos de trucades i visites, ho hem aconseguit. Endesa hauria d'haver avisat prèviament de la posada en marxa del comptador electrònic i que tallaria l'electricitat si se superava la potència contractada.

JOAN PUIG
Barcelona

La frase del dia

“No penso ni treballo en un escenari de repetició electoral”

Pedro Sánchez, PRESIDENT DEL GOVERN ESPANYOL EN FUNCIONS

Tribuna

Xavier Diez. Historiador

‘Eurexit’

Tenim ja prou perspectiva històrica per qualificar de fracàs la construcció de la Unió Europea. En termes del món casteller, podríem dir que van posar-se bé els pilars, que es van aixecar els pisos massa de pressa i entre grans desequilibris, que amb la Unió Monetària va començar a tremolar, que amb la crisi del 2008 la canalla va dubtar, que el 2016 l'acotxador britànic va enretirar-se i que finalment, el 2 de juliol passat, quan les institucions van ser incapaces d'investir candidats amb més de dos milions de vots de ciutadans europeus al darrere, ha fet lleinya de manera previsible. Ho podem dissimular com vulguem, tanmateix a la plaça d'Estrasburg, aquest esforç de sis dècades s'ha malaguanyat en relativament poc temps, malgrat que probablement el fracàs és degut a molts factors més remots i profunds.

PODRÍEM PARLAR d'un disseny defectuós, d'absència de pinya o d'un excés d'ambició, i alhora d'una certa manca de capacitat d'unes egocèntriques elits europees. Hem assistit a la voluntat d'establir una construcció europea motivats per evitar repetir els errors del passat i establir un espai polític en què la ciutadania europea es trobés còmoda. I de fet, els inicis, amb certa voluntat de fonamentar sinèrgies, d'harmonitzar certes polítiques de benestar i cooperació, van resultar prometedors. Tanmateix, a partir del moment en què la resolució de la guerra freda els poders fàctics europeus van deixar ben clar que, tot parafraçant Margaret Thatcher “no hi ha alternativa”, es va prendre una involutiva deriva neoliberal a còpia del model DRAP (desregulacions, retallades, austeritat, privatitzacions).

VA SER QUAN L'ACORD de Maastricht, a principis de la dècada del 1990, indicava clarament l'hegemonia de l'ordolibe-

ralisme (la versió germànica del neoliberalisme) quan es va imposar un tipus de polítiques que beneficiaven uns grups socials respecte a d'altres, i uns pocs estats respecte a la resta; maximització de beneficis (disfressada com a “increment de productivitat” a costa de la degradació de capacitat adquisitiva i de condicions laborals. Les famoses *liberalitzacions* i els acords de lliure comerç van comportar una desertització del camp (a còpia de polítiques agràries restrictives), una desindustrialització que va devastar regions senceres, a banda d'una creixent desarticulació de serveis socials i polítiques de benestar. I unes polítiques que han beneficiat la Mitteleuropa en detriment d'una perifèria del sud, destinada a serveis d'es-

“Són les institucions europees les que han abdicat dels seus propis valors fundacionals, les que han pervertit el sentit de la seva pròpia història

càs valor afegit. A tot això s'afegeix un desastre de política exterior, amb una expansió vers les regions de l'Europa oriental, abans sota l'òrbita soviètica que ens recorda les apostes geoestratègiques expansives alemanyes (per conquerir mercats i obtenir treballadors barats) o amb aventures exteriors de resultats tràgics (com a Líbia i Síria) que han col·lapsat el sud de la Mediterrània i propiciat centenars de milers de morts i milions de refugiats.

EL 'BREXIT' no per inesperat deixa de ser la conseqüència lògica de tot aquest desgavell. Els resultats de les polítiques europees dels últims anys han accentuat les diferències socials, han estès la precarietat i la incertesa davant el futur, i han fet de les migracions i els refugiats un factor desestabilitzador en l'àmbit intern. La humiliació a Grècia, la intervenció financera d'Irlanda, Portugal, Xipre o Espanya, després d'unes polítiques monetàries irresponsables, han transmès la conclusió que el castell europeu fa figa.

NO HAVER PERMÉS el nomenament de representants electes, com és el cas del president Puigdemont, Comín o Junqueras, tot plegant-se a les pressions d'una Espanya que, ho podem dir clarament, és avui una dictadura monarquicojurídica, ha acabat de desestabilitzar l'estructura. Ja no es tracta de *Nexit*, *Bexit*, *Italexit* o un més que probable *Catexit* quan la República hagi de decidir sobre la seva integració internacional. El problema és que és la mateixa Europa la que ha fugit del projecte europeu. Són les institucions europees les que han abdicat dels seus propis valors fundacionals, les que han pervertit el sentit de la seva pròpia història. És Europa la que marxa d'Europa. Ens hauria de preocupar que, realment, en tots aquests anys, estem assistint a un lamentable, trist, sòrdid *Eurexit*.

De set en set

Xavier Cortadellas

Arribar tard

Resulta que l'altre dia Vladímir Putin va anar a veure el papa al Vaticà. Putin té fama d'arribar sempre tard. El primer cop que va

anar a veure el sant pare, va arribar-hi quan feia 50 minuts que ell l'esperava. El segon cop, el retard va ser d'una hora. La tercera vegada –ara fa uns dies– el retard va tornar a ser també d'una hora. No es pot pas dir, doncs, que Putin hagi millorat, però tampoc no podem pas assegurar que empitjora. Aquesta última audiència va durar 55 minuts. En sortir, Putin va dir allò que es diu sempre: “La xerrada ha estat molt substanciosa i interessant, agraeixo a Francesc el temps que m'ha dedicat”. No va voler concretar res més; tampoc, és clar, si quan parlava del temps es referia als 55 minuts que havien estat xerrant o hi afegia l'hora que el papa havia estat esperant-lo. A mi em sembla que no és veritat, tal com es diu, que els humans ens dividim entre els que arriben tard i els que arriben d'hora. Hi ha una tercera categoria, que és la formada per aquella gent que arriba tard o que arriba d'hora, segons amb qui ha quedat o segons de què va la cita. No descarto que aquesta tercera categoria sigui la categoria majoritària. “Arribar sempre amb una hora de retard és també una forma de puntualitat”, va dir un. Però aquells amb qui no saps què passarà són els més perillosos, sempre ens sorprenen. Qui ha quedat amb algun d'ells no sap mai amb què es trobarà, què ha de fer, a quina hora li convé arribar. Escric aquestes ratlles hores abans d'agafar uns quants avions i trens. Sí, és allò que en diem vacances. Sé on vull anar, sé què vull veure, sé on dormiré... L'únic dubte és a quin aeroport o a quina estació em quedaré esperant. Què serien les vacances si el transport públic funcionés i no ens haguéssim d'esperar mai enlloc? Què podríem explicar quan tornéssim? Sort que, com en Putin, avions i trens tampoc no ens fallen.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

Fuita química en un tren a Riudellots de la Selva

L'incident va fer interrompre tres hores la circulació ferroviària entre Maçanet i Girona

Anul·len el decret de begudes ensucrades

El TSJC estima el recurs dels fabricants, els distribuïdors i els supermercats

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

JxCat i el PSC duen Marín a la Diputació

GUIÓ • Els socialistes i els neoconvergens consumen el seu pacte de govern a la tercera institució del país **SILENCI** • Bonvehí evita donar explicacions sobre l'acord amb el PSC **PROTESTA** • Unes desenes de manifestants concentrats davant la Diputació criden "botiflers" **MISSATGE** • La presidenta fa una apel·lació al diàleg

Jordi Panyella
BARCELONA

Manuel Valls va marcar el camí i Junts per Catalunya ha seguit la petja i per aquest motiu, des d'ahir, una altra institució de primer ordre del país està dirigida per una líder política aliena al moviment independentista. Els vots dels regidors de la formació hereva de Convergència Democràtica de Catalunya es van sumar ahir als del Partit Socialista de Catalunya per fer possible el nomenament de l'alcalde de l'Hospitalet de Llobregat i membre del PSC, Núria Marín, nova presidenta de la Diputació de Barcelona.

La lectura política que Marín va fer de la decisió de JxCat de fer-li costat a ella i a un dels partits que va donar suport al 155 evidència fins a quin punt aquest gest no menor ha provocat un canvi de paradigma en la política catalana. "De mica en mica, les coses es van posant al seu lloc", va dir Marín donant a entendre que decisions com la de JxCat situen cada cop més el país en un estadi anterior a l'inici del procés sobiranista.

Tot i que Esquerra Republicana va intentar un acord d'última hora amb els encara socis al govern de la Generalitat per possibilitar l'elecció de l'alcalde de Moià per ERC, Dionís Guiteras, el cert és que el pacte entre socialistes i JxCat era molt sòlid, tant que el mateix servei de premsa de la Diputació ja tenia imprès i a punt de repartir a la premsa el text del discurs que Marín va llegir instants després de ser elegida.

Premsa i protesta

El ple d'elecció es va dur a terme amb molta expectació periodística, una relativa expectació al carrer amb persones convocades per l'ANC que protestaven contra l'acord, i amb un to polític baix, amb els portaveus dels diversos partits que van parlar molt de municipalisme i poc, o gairebé gens, de la controvertida qüestió del pacte que ha obert una ferida en la relació entre els dos principals partits sobiranistes.

Per fer possible la designació de Marín van ser necessàries dues tandes de votació, ja que en la primera no va obtenir la majoria absoluta de 26 diputats,

necessària. En la segona votació, però, la suma dels 16 diputats socialistes més els 7 de JxCat va permetre sumar els 23 necessaris per imposar-se per majoria simple. El candidat presentat per ERC, l'alcalde de Moià, Dionís Guiteras, en va rebre 17, els 16 del seu grup més el de la diputada de Tot per Terrassa.

En el moment de prendre la paraula per justificar la votació del seu grup, Guiteras va lamentar que 24 vots no haguessin pogut ser més que 23, en el sentit que, si la seva candidatura hagués obtingut el suport dels neoconvergens, hauria estat nomenat president amb un vot més, fins i tot, que els que va obtenir Núria Marín.

El comportament de la resta de grups en la votació va ser el de no donar-se per al·ludits per la qüestió de fons i així els cinc diputats provincials dels comuns, els quatre de Ciutadans –sense cap representació del sector de Manuel Valls– i els dos del PP van votar els seus respectius candidats, que no tenien cap possibilitat d'assolir la presidència.

En la seva explicació de

vot, el representant de Junts per Catalunya i alcalde de Tordera, Joan Carles Garcia, va fer una intervenció amb un to marcadament municipalista, amb una mínima referència al procés independentista quan va afirmar que treballaran per "la llibertat de les persones que estan injustament empresonades" per passar a recordar immediatament que, en el ple de la Diputació de quatre anys enrere, "ens va acompanyar Quim Forn". Res més. A l'acte d'ahir a la Diputació hi va ser present el president del Partit Democràtic, David Bonvehí, que no va voler fer declaracions a la premsa.

"Excuses" per un pacte

En canvi, Guiteras va ser més explícit a l'hora de mostrar el seu malestar i el d'ERC per no haver rebut el suport dels sobiranistes de JxCat. Sempre amb un to mesurat i que va evitar l'agror, va assegurar que "hi havia la possibilitat de tirar endavant els anhels de llibertat que vol el poble". I va dir aquestes paraules abans de lamentar les "excuses que s'han donat pel pacte" i deixar

Núria Marín,
amb la medalla i la vara ■
JUANMA RAMOS

una ombra de dubte sobre les veritables intencions polítiques de Junts per Catalunya assegurant: "Pels seus actes els coneixereu."

La flamant presidenta, Núria Marín, va aprofitar el seu discurs i la posterior intervenció davant dels mitjans de comunicació en roda de premsa per fer proselitisme del "diàleg". La també alcaldessa de l'Hospitalet va fer servir una fórmula clàssica dels portaveus de l'unionisme, utilitzada manta de vegades per la gent de Ciutadans, quan va demanar "parlar més d'allò que ens uneix que no pas d'allò que

ens separa". Sobre el gest de Junts per Catalunya, Marín va qualificar-lo com un "pas important", però es va negar a fer cap especulació futura sobre el sentit d'aquesta decisió: "Ara fem aquest pas i ja veurem fins on anem."

En canvi, els portaveus de Cs, Salvador Tovar, i del PP, Xavier García Albiol, van retreure al PSC que hagi pactat amb independentistes quan, al seu entendre, hauria pogut accedir igualment al govern fent un pacte amb les formacions unionistes. "Era un risc que es podia evitar", va dir Albiol. ■

L'APUNT Diplomàtics i espies

Toni Dalmau

"Ni Catalunya té ambaixades, perquè les ambaixades les tenen els estats, ni el Ministeri d'Afers Estrangers té espies." Ho ha dit el ministre d'Afers Estrangers, Josep Borrell, en resposta al *Borrellgate*. Li donem la raó. La Catalunya sense estat s'ha de conformar amb delegacions a l'exterior i el ministeri de Borrell, que no té espies, s'ha de limitar a acollir a les ambaixades els re-

sidents del CSI que li envia Defensa. Segons els papers de l'escàndol, els agents o els funcionaris de les ambaixades s'han limitat a controlar les piulades i a assistir a actes públics i prendre nota. Espionatge de pa sucat amb oli. Res a veure amb Graham Greene ni amb John le Carré. Borrell no és James Bond ni, és clar, el diplomàtic que Sánchez ha venut a Europa.

ERC va oferir un pacte global a tots els ens locals

■ Proposava "treballar" per revertir pactes municipals i governar junts en una dotzena de consells ■ Els dos socis diuen ara que estan disposats a refer la unitat

Ò. Palau / E. Ansola
BARCELONA

La possibilitat de revertir el pacte entre el PSC i JxCat va estar oberta fins al final, però els postconvergens no van arribar a contestar, segons asseguren fonts republicanes, l'última oferta que ERC els va posar sobre la taula dimecres a la tarda. El document, al qual ha tingut accés El Punt Avui, proposava per escrit un acord marc, no només per a un govern independentista a la Diputació de Barcelona, sinó per a gran part dels ens locals de Catalunya. Així, es proposava "treballar per concretar acords" de govern en una dotzena de consells comarcals, i preveia el repartiment de la presidència de les entitats municipalistes (l'AMI i l'ACM per a JxCat, i la FMC per a ERC), a més de la creació d'una "comissió de seguiment d'afers municipals" que vetllés per l'aplicació del pacte. Aquest ens paritari també havia de "treballar" en els municipis "on no ha estat possible" pactar a fi de "poder

La portaveu d'ERC, Marta Vilalta, ahir al Parlament ■ ACN

assolir acords durant els propers mesos". Municipis com Sant Cugat, Figueres, Tàrraga o Platja d'Aro, la principal exigència de JxCat, que hi volia tanmateix un compromís inequívoc per la reversió dels pactes que els van arrabassar l'alcaldia.

Avui, pacte a Lleida
"No han volgut", lamentaven fonts d'ERC, que qualificaven les formes de JxCat els últims dies de "postureig". Això sí, asseguraven que la trencadissa d'ahir no tindrà efectes a la Diputació de Lleida, que es constituirà aquest matí

amb un acord signat entre ERC i JxCat per fer president el republicà Joan Tàrraga, alcalde de Bellvís, tot i que també haurien pogut governar en solitari. "Nosaltres som lleials", remarcaven les mateixes fonts.

La resolució a Barcelona, en tot cas, ha fet que els dos socis estiguin més allunyats que mai i que ahir tornessin els retrets públics per haver trencat la unitat, però bé que també es van tornar a conjurar per refer-la. En aquesta situació, els republicans es van mostrar decebuts amb JxCat i van reptar els de Puigdemont a donar expli-

cacions per pactar "amb els còmplices del 155". Davant d'això no van desaprofitar per erigir-se per liderar el país. JxCat, en canvi, lamentava que l'oferta dels comuns no arribés a temps per poder-la valorar, i que mai tinguessin garantida per escrit la seva abstenció. Això sí, també es mostraven favorables, en un paisatge de terra cremada al Parlament, a refer la unitat estratègica.

Cap dels dos partits va voler parlar d'avançar eleccions, conscients que és impossible afrontar la sentència del Suprem enmig d'una campanya. Com afecta aquesta nova crisi el govern és un tema que ara "haurà de valorar" l'executiu, apuntava la portaveu d'ERC, Marta Vilalta. El de JxCat, Eduard Pujol, apel·lava a fer una reflexió profunda sobre per què s'ha "arribat fins aquí". "Hem de posar el comptador a zero per refer la unitat", hi afegia, mentre proposava la creació d'una "taula de reversió" amb la presència dels partits i entitats independentistes. ■

Les frases

"No ha d'estranyar ningú que les formacions polítiques parlin. Cal parlar i arribar a acords"

Núria Marín
PRESIDENTA DE LA DIPUTACIÓ

"Si és un retorn a la 'sociovergència'? De mica en mica les coses es van posant al seu lloc"

Núria Marín
PRESIDENTA DE LA DIPUTACIÓ

"Avui hem de recordar Quim Forn. Ningú ha d'estar empresonat per les seves idees"

Joan Carles García
DIPUTAT PROVINCIAL DE JXCAT

"Amb 24 diputats, hi havia la possibilitat de tirar endavant els anhels de llibertat que vol el poble"

David Guiteras
DIPUTAT PROVINCIAL D'ERC

"El que ha fet presidenta Núria Marín no és cap pacte secret entre forces polítiques"

Pilar Díaz
DIPUTADA PROVINCIAL DEL PSC

"Vostè governarà gràcies a Puigdemont, que és l'independentisme més radicalitzat"

Salvador Tovar
DIPUTAT PROVINCIAL DE CS

"A la Diputació de Barcelona no hi ha una majoria de diputats partidaris de la independència"

Xavier García Albiol
DIPUTAT PROVINCIAL DEL PP

"Farem una defensa del municipalisme i una política que toca de peus a terra"

Lluïsa Melgares
DIPUTADA PROVINCIAL DE TXT

Sol Ric
RESTAURANT

Totes les nits d'estiu vine a gaudir dels nostres sopars a la fresca

TOTS ELS DISSABTES MÚSICA EN DIRECTE

P PARQUING GRATUIT CUINA OBERTA TOTS ELS DIES de 8:30h a 23:00h

Via Augusta, 157 - Tarragona - 977 232 032
www.restaurantsolric.com

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

“I en Turull què en pensa?”

PROTESTA • Unes 300 persones convocades per l'ANC mostren la seva indignació pel pacte a les portes de la Diputació, i s'encaren amb diputats com Neus Munté (JxCat) **PROCLAMA** • Múltiples retrets als partits però poc clam per la independència

Oscar Palau
BARCELONA

Faltaven pocs minuts per a les dotze del migdia, l'hora d'inici del ple de la Diputació de Barcelona que potser significarà un abans i un després en l'esdevenir d'un procés sobiranista que sembla moribund, i apareixia per primer cop el clam entre les tres-centes persones que l'ANC (i un grup de funcionaris interins queixosos amb la política laboral de l'ens) havia congregat a la porta per denunciar els pactes dels partits independentistes amb el PSC del 155: “I-inde-independència!”, arrencaven a cridar, durant tot just uns segons. El que era i en principi segueix sent principal objectiu del moviment s'ha diluït fins a tal punt, fins i tot entre els més fermes defensors, que en l'hora anterior de concentració l'havien obviat per dedicar-se a cridar tot d'altres consignes –des de “botiflers” i “no us votarem!” fins a “vergonya”, “unitat” o “ho tornarem a fer sense traïdors”– a tothom que entrava una mica mudat, fet que als seus ulls els delatava, a manca de conèixer les cares de la majoria, com a diputats. De fet, fins i tot als d'ERC xiularien, davant la seva sorpresa, i ni tan sols dels presos i exiliats es van recordar, més enllà d'un “Puigdemont, el nostre president”, ben estrany tenint en compte que els *botiflers del dia* eren en principi els de la seva formació, JxCat.

És clar que si el carrer, la baula que ha de mantenir la flama republicana encesa, gairebé s'oblida de la independència, i fins i tot dels líders de l'1-O represaliats (sí, els del càntic “1 d'octubre, ni oblit ni per-

“No som un agent dels partits.” La presidenta de l'ANC, Elisenda Paluzie, va qualificar de “greu” el pacte consumat ahir. “Si a la gent que defensava les escollides l'1-O li haguessin dit que un partit independentista podria estar donant, un any i mig després, a l'alcalde de l'Hospitalet la presidència de la Diputació de Barcelona, no s'ho haurien cregut”, etzibava, a la porta de la institució. “Estan fent coses absolutament incoherents amb la idea que puguin refer un consens per avançar”, lamentava, per queixar-se que la gent “no entén” que facin coses “contradictòries”, i això “genera desànim” i pot tenir “conseqüències negatives” per a l'independentisme. Paluzie feia una crida a no “caure en el desànim” i demanava que segueixi la mobilització, si bé es demarcava dels partits. “No som un agent acompanyador per organitzar-los les mobilitzacions que més els convenen i quan els convenen”, insistia, indignada.

A dalt, alguns manifestants que van increpar els diputats a la sortida, com Dionís Guiteras (ERC). A sota, el president del PDeCAT, David Bonvehí, al ple ■ J. RAMOS

dó!”), per dedicar-se sobretot a llançar retrets, no es pot esperar que els partits a qui aquests van dirigits es comportin de manera gaire diferent. Com volen unitat estratègica si ni tan sols els set diputats de JxCat van

posar-se d'acord entre ells per utilitzar una mateixa fórmula de presa de possessió, i cadascú va prometre pel que va voler!?

Quan encara eren a la primera votació, apareixia, per la porta del dar-

rere, el president del PDeCAT, David Bonvehí. Se sabia que havia estat suposadament negociant fins a l'últim moment amb ERC, i per això quan, durant el primer escrutini, el nom del candidat republicà Dionís Guiteras va ser pronunciat una pila de cops seguits, per un moment la idea d'un cop d'efecte *in extremis* va sobrevolar tant la sala de plens com la del vestíbul on, en un dia històric per a una institució normalment obviada mediàticament, s'amuntegaven desenes de periodistes. La sorpresa, però, no es va consumir: Núria Marín, recuperada de l'ensurt, acabaria tenint 23 vots tant en primera com en segona volta i era nomenada presidenta. Aplaudiments generals, discursos prou moderats en comparació amb el sidral mediàtic muntat a fora, promeses de diàleg i bones intencions, i tots cap a casa creuant els dits per poder tornar aviat a la tranquil·litat lluny dels focus.

Tot i que feia un sol que badava les pedres, això sí, un petit grup de manifestants que s'havia entretingut tocant al clarinet cançons com *Els tres tambors*, al final romania a fora. I quan van descobrir la tàctica als diputats de sortir per una altra porta, inevitablement havien d'enganxar algú, de tots els partits. Li va tocar per exemple a l'exconsellera de la Presidència Neus Munté, a qui se li va encarar un activista abans de mantenir-hi una breu xerrada entre l'escridassada general. “A mi m'és igual, jo ara me'n vaig a fotre una *fi-deuà*, però en Jordi Turull què en pensa, d'això?”, se li sent dir a ell, abans que Munté miri de calmar-lo i donar-li explicacions. Al final el noi les hi agraeix, se saluden i cadascú se'n va per un cantó. Però la indignació es queda. ■

Santa Coloma de Queralt

20 de juliol 2019

XXVI

ROMESCADA POPULAR

APLEC VERD

APLEC DE SARDANES

XXIV

Vine i gaudeix d'una gran jornada festiva i gastronòmica!

Més informació:

www.stacqueralt.altanet.org - 977 88 04 78

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El Suprem manté com a “processats rebels” Puigdemont i exconsellers

■ Sosté que “el fracàs dels mecanismes de cooperació judicial internacional” no significa que se’ls deixi de cercar a l’Estat espanyol, on no s’han personat

Mayte Piulachs
BARCELONA

L’expresident Carles Puigdemont i els exconsellers Clara Ponsatí, Meritxell Serret, Toni Comín i Lluís Puig són “processats rebels”. Així ho ha refermat el Tribunal Suprem, que, en una resolució difosa ahir, dona la raó al magistrat instructor Pablo Llarena, que el juliol del 2018 i el febrer passat va mantenir que havien fugit de la justícia espanyola.

En el recurs, la defensa de Puigdemont va al·legar que sempre han estat a disposició dels tribunals d’altres països europeus, i que fins i tot un d’alemany va acceptar extraditar-lo pel delictes de malversació de fons públics i el jutge Llarena no el va voler perquè no el podria dur a judici per rebel·lió, com als nou presos polítics. En la resolució, la sala penal admet que els mecanismes de cooperació judicial internacional han estat “un fracàs”. No obstant això, hi afegeix que aquesta negativa no significa el cessament de les requisitòries que els polítics catalans a l’exili tenen en territori de l’Estat espanyol, als tribunals dels quals no s’han personat. I, per tant, conclou que, segons la llei processal, la seva situació és de “rebel·lia” davant la justícia.

Cap immunitat

En aquesta resolució, el Suprem refusa la petició de Puigdemont perquè faci una qüestió prejudicial al Tribunal de Justícia de la Unió Europea (TJUE) perquè aclareixi si és compatible el procediment de cooperació internacional amb l’adopció de mesures en un àmbit intern del país, i l’alt tribunal sosté que no té cap dubte que es pot realitzar i per això no pot realitzar al TJUE. I, en una tercera qüestió, la sala assegura que l’expresi-

Presentació del llibre ‘Ho tornarem a fer’, de Jordi Cuixart, ahir ■ JOSEP LOSADA

El jutge considera “frau processal” la recusació de Torra

El magistrat del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) Carlos Ramos ha refusat la seva recusació, que va demanar l’advocat del president de la Generalitat, Quim Torra, en la causa per la no retirada de llaços grocs del Palau de la Generalitat.

En una duríssima i detalla-

da resolució, l’instructor sosté que l’advocat de Torra, el penalista Gonzalo Boye, ha aplicat “un notori abús de dret” i l’ha acusat de “frau processal”, ja que va plantejar la seva recusació després de no acceptar l’arxivament de la causa com demanava, que ha deixat el president a un pas de judici

pel delictes de desobediència, i pel qual la fiscalia ja li ha demanat un any i vuit mesos d’inhabilitació. A més, el jutge indica que la recusació s’ha fet “sense proves objectives aportades” i s’ha realitzat per “dilatlar la causa”, de la qual només resta l’escrit de defensa per anar a judici.

dent Puigdemont no té immunitat perquè “no ha acreditat” l’adquisició efectiva de la condició d’eurodiputat. Amb tot, el Suprem indica que tindrà en compte el que el tribunal europeu resolgui sobre les preguntes formulades pel jutge Manuel Marchena vers la immunitat de l’exvicepresident Oriol Junqueras.

En una segona resolució, coneguda ahir, els mateixos tres magistrats del Suprem també avalen la decisió del jutge Llarena de suspendre els càrrecs públics a Puigdemont al

Parlament català en aplicar-li l’article 384 bis de la LECrim. La sala exposa que certament no està en presó provisional, però aquesta ordre es va dictar i es va executar perquè “ha fugit”.

D’altra banda, el coordinador del dispositiu per impedir l’1-O, el coronel de la Guàrdia Civil Diego Pérez de los Cobos, va al·legar ahir que la seva prioritat era actuar amb “proporcionalitat” i de la manera “menys lesiva possible” i va assegurar que no van intervenir en més escoles per no causar més danys.

De los Cobos va declarar per videoconferència i va contestar durant dues hores com a testimoni a les preguntes del titular del jutjat d’instrucció 7 de Barcelona, que investiga les càrregues de la policia espanyola. Segons fonts jurídiques, el coronel va defensar que no tenia “funcions executives” i que el seu paper es limitava a “coordinar”, supeditat a les instruccions del número dos d’Interior, José Antonio Nieto. De los Cobos va tornar a criticar la “deslleialtat” del cos dels Mossos en el dispositiu de l’1-O. ■

Sessió parlamentària a la Cambra dels Comuns amb la presència de la primera ministra britànica, Theresa May ■ EFE

L’espionatge de l’Estat espanyol arriba a Westminster

■ Un diputat gal·lès denuncia que els han vigilat per la seva activitat sobre Catalunya
■ Carta de Torra a les cancelleries

Redacció
LONDRES

El diputat gal·lès del Plaid Cymru Hywel Williams va denunciar ahir a la cambra baixa britànica que diversos “membres del Parlament han estat espiats per agents” del govern espanyol. Williams és el president del Grup Parlamentari Multipartit sobre Catalunya, que inclou representants de les principals formacions del país.

Per Williams, les proves que els membres del grup multipartit van ser espiats per agents de l’Estat espanyol es troben en els documents que el govern de l’Estat espanyol va aportar al TSJC per justificar el tancament de les ambaixades catalanes a l’estranger. El representant del Plaid Cymru va assegurar que en aquests documents “s’alludeix a diverses reunions” del grup, i va lamentar que els membres de l’executiu espanyol “ocultessin les seves identitats”, ja que les trobades del grup “eren públiques”.

Sobre el cas es va pronunciar la vicepresidenta de la Cambra dels Comuns, Eleanor Laing, que va afirmar que se’l pren “molt seriosament” i que “els principis d’honestedat i obertura són la base del funcionament de la democràcia” i han de “ser respectats sempre”.

D’altra banda, el presi-

dent Quim Torra va denunciar que la informació presentada pel Ministeri d’Afers Estrangers s’havia obtingut a través de seguiments als seus delegats a l’estranger. Torra, conjuntament amb el conseller d’Acció Exterior, Relacions Internacionals i Transparència, Alfred Bosch, va enviar una carta a diferents cancelleries europees en què condemnava les activitats del govern espanyol i lamentava especialment que tinguessin lloc en territoris on aquest no és sobirà.

Per la seva banda, el ministre d’Afers Estrangers

La frase

“Ni Catalunya té ambaixades, perquè les ambaixades les tenen els estats, ni el ministeri té espies”

Josep Borrell
MINISTRE D’AFERS ESTRANGERS DE L’ESTAT ESPANYOL EN FUNCIONS

en funcions, Josep Borrell, va afirmar que “ni Catalunya té ambaixades ni el Ministeri d’Afers Estrangers té espies”. Mentrestant, al Parlament, Cs va demanar la dimissió de Bosch per haver comès “il·legalitats”. El conseller va replicar que cap jutge ha dictat mai “que el govern faci res il·legal a les delegacions” i va advertir que no permetran “que retrocedim als temps del No-Do”. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT**ELS NOSTRES AJUNTAMENTS**
MANRESA**Marc Aloy**

Cap del grup municipal d'ERC

“Teníem una màxima que era poder sumar”

ACORD • Junts per Manresa i ERC van pactar repartir-se l'alcaldia després d'un resultat molt ajustat **COMPLICITATS** • Assegura que, tot i tenir un govern fort, han d'intentar sumar la resta de grups polítics en totes les grans decisions de ciutat

Aleix Pujol
MANRESA

Les eleccions municipals del maig passat van donar a Marc Aloy i a ERC la primera victòria al consistori des d'abans de la Guerra Civil. Tot i això, el resultat va ser molt ajustat: només deu vots de diferència respecte Junts per Manresa. Els dos partits que havien estat socis de govern durant els darrers tres anys tornaven, així, a obtenir la primera i la segona posició al ple, tot i que canviant l'ordre. Fruit dels ajustats resultats, les dues formacions van arribar a un acord de govern que cedia l'alcaldia durant el primer any a Valentí Junyent (JxManresa) i els altres tres a Aloy (ERC), a part d'un repartiment equitatiu de les diverses àrees i regidories.

Com se sent i com valora la victòria d'ERC a Manresa després de més de 80 anys?

Amb molta il·lusió i alegria, però també amb molta responsabilitat perquè per primera vegada teníem l'encàrrec de la ciutadania de liderar el govern. També amb molta satisfacció perquè creiem que vam fer una molt bona campanya i que també és un resultat fruit del treball fet des del govern.

L'escrutini no parava de ballar. Com ho va viure?

Va ser una nit de nervis perquè la victò-

ria va ser molt ajustada, però al capdavant va ser una victòria. Fins que no es va tancar l'última mesa no sabíem qui havia guanyat. No vam tenir la tranquil·litat absoluta fins que es va acabar el recompte oficial el dimecres.

Esperava guanyar les eleccions?

Havíem aconseguit un gran resultat com a partit a les eleccions espanyoles, però havien estat uns comicis molt excepcionals. Teníem la intuïció que podíem obtenir uns bons resultats però també érem conscients que en l'àmbit municipal l'alcaldia capitalitza molt l'obra de govern i que això podia beneficiar Junts per Manresa. També hi podia haver un efecte Puigdemont, però a Manresa va haver-hi un vot dual. Estàvem en un escenari d'incertesa.

Creu que ha estat determinant la tendència de creixement que té ERC en l'àmbit nacional o que hi ha influït més haver estat al govern?

ERC està a l'alça en aquest moment, millorant els resultats en cada procés electoral. Per tant, és evident que hi ha un factor nacional, però també hi ha un factor local. De fet, a Barcelona per exemple, JxCat ha passat de deu a cinc regidors i a Manresa no han guanyat les eleccions però han obtingut un molt bon resultat. Per tant, el factor local hi va influir.

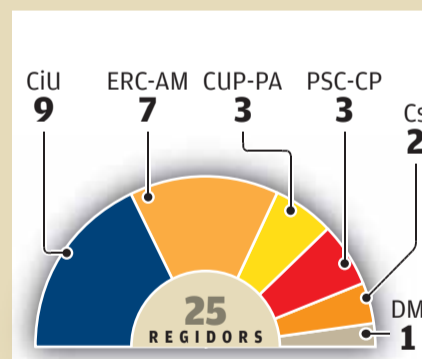
Dels 25 regidors municipals 19 són independentistes. Com ho valora?

Molt positivament. Hem de celebrar que

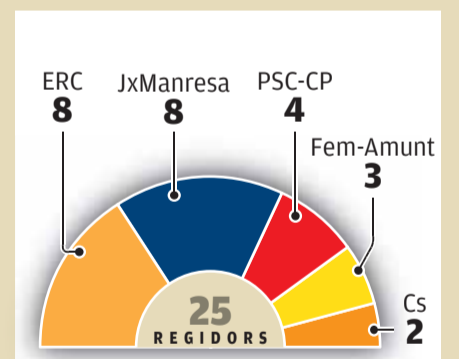

ORIOI DURAN

2015

2019

la ciutadania de Manresa aposti clarament per aquelles forces polítiques que són netament independentistes i que aquesta ciutat, que va veure com s'aprovan les Bases de Manresa el 1892, sigui referent.

Ha posposat la seva proclamació com a alcalde per tenir un govern amb 16 regidors. Està content amb l'acord?

La valoració és positiva perquè hi havia un fet superior que era poder sumar. El nostre lema de campanya era “trobem-nos” i hauria tingut poc sentit que després no haguéssim sigut capaços de sumar amb pactes postelectorals. Teníem una màxima, i era poder sumar.

Parlava, però, en el ple de constitució, d'un procés negociador molt dur.

A qualsevol procés negociador hi ha tensions, perquè tothom defensa la lectura que fa dels resultats electorals i allò que

creu millor per al seu partit. Fins que no vam resoldre el tema de l'alcaldia van ser uns dies una mica tensos i complicats, però un cop arribat a aquest acord la resta va ser molt més senzill.

S'havia plantejat seriosament la possibilitat de governar en minoria?

A mi personalment em costava molt, sobretot perquè una cosa és governar en minoria i l'altra és que els socis amb qui has governat durant tres anys i mig passin a l'oposició i, a més, amb la voluntat de fer una oposició dura. Jo no m'imaginava governant d'aquesta manera i ràpidament vaig veure que no era la solució, sobretot quan anava trobant gent pel carrer que em demanava que arribéssim a un acord. Havíem de treballar per arribar-hi i sumar per fer un govern fort i estable.

I ha aconseguit un govern molt fort, amb 16 dels 25 regidors.

Arquitecte i vinculat a ERC des de fa vint anys

Marc Aloy, nascut l'any 1979 a Barcelona, és arquitecte i postgraduat en rehabilitació d'edificis, i des de l'any 2000 està vinculat al partit. Aquell any va entrar a les JERC, on va exercir de portaveu. Del 2001 al 2003 va ser membre de l'executiva nacional de les joventuts del partit. Ja com a membre d'ERC, va ser president de l'executiva municipal entre els anys 2013 i 2015 i actualment continua formant-ne part. L'any 2015 va entrar com a regidor al consistori i, després del pacte de govern amb CiU a principis de l'any següent, va ser nomenat regidor de Plantejament, Projectes Urbans i Entorn Natural. Va ocupar aquest càrrec fins al maig del 2017, quan va passar a ser regidor d'Urbanisme i Llicències, així com primer tinent d'alcalde fins a la finalització del mandat. Aloy va ser també conseller comarcal. Més enllà de la vida política, qui serà alcalde de Manresa els darrers tres anys de mandat va ser durant més de deu anys membre de l'equip de treball de la delegació del Bages-Berguedà del Col·legi d'Arquitectes. A més, va ser un dels fundadors de Via Fora! i és soci d'Òmnium Cultural i de l'ANC.

que ens permeten treballar en favor de la igualtat. També mantenim regidories importants com Urbanisme.

En el ple de constitució parlava de la necessitat de fer una ciutat més verda. Què té pensat fer perquè això sigui possible?

Parlem de tot el que fa referència a fer una ciutat que tingui més respecte pel medi i que aprofiti molt més el nostre entorn natural com a espai de lleure, d'esport, de relació entre la ciutat i l'entorn rural... Tenim el privilegi de tenir un riu i un parc que acompanya tot aquest riu, però hi hem de seguir treballant. La ciutat encara no està prou oberta al riu. També hi ha d'haver bons parcs repartits per tota la ciutat, zones d'esbarjo per a la gent gran, passar del 30% en la recollida selectiva que tenim ara a més del 60%, que es prioritzi l'espai per als vianants per sobre dels vehicles privats...

També va parlar d'una ciutat amb més dinamisme. Com?

Més dinamisme perquè, al final, la pobresa es resol generant llocs de treball i, per tant, aquí hem de dedicar totes les energies que estiguin a les nostres mans. Cal que les empreses del territori funcionin bé i tinguin capacitat per créixer si així ho necessiten, i també que siguem capaços d'atreure noves empreses que generin llocs de treball de qualitat. Tenim un problema perquè tenim molt poc sòl industrial i, per tant, hem de desenvolupar l'últim gran polígon que ens queda per fer.

I per lluitar contra les desigualtats?

Durant aquest mandat s'ha fet una gran feina en aquesta matèria. Vam crear una regidoria que no existia, que era la de la Dona. Ara ho mutem a regidoria de Feminismes i LGTBI. També tenim un servei d'atenció a les persones i a les famílies LGTBI. S'ha de seguir en aquesta línia.

L'actual alcalde, Valentí Junyent, va destacar la necessitat de reafirmar la capitalitat de la Catalunya Central. Ho comparteix?

Sí, la capitalitat de la Catalunya Central és fonamental, però no és un títol que se'ns doni sinó que l'hem d'exercir, i ho hem de fer en cooperació amb tots els municipis de la comarca i de la Catalunya Central. Manresa, però, ha d'estirar el carro en el tema d'infraestructures, de buscar noves empreses que s'incorporin al territori i generin nous llocs de treball. També hem d'oferir bons serveis del govern de la Generalitat a la nostra ciutat.

Al Consell Comarcal del Bages van fer una proposta de govern de consens amb JxCat, la CUP i els comuns. Què creu que aportaria aquest pacte?

Jo no he estat en les converses pel Consell Comarcal, però sí que he estat conseller comarcal aquests darrers quatre anys. Quan hi ets t'adones que, al final, la gent és allà per treballar pel conjunt dels municipis i gairebé totes les decisions han estat aprovades per unanimitat. Si en el 95% de les coses hi estem d'acord, també podem estar d'acord a fer un govern pràcticament de concentració. Em sembla una bona decisió i tant de bo arribi a bon port. ■

Ens hem quedat aquelles regidories en què creiem que podem incidir més des de l'esquerra, com ara serveis socials

Sí, és un govern molt fort. Però això no ens ha de fer perdre gens de vista que la ciutat avança quan hi ha grans consensos. I grans consensos vol dir arribar a acords per a tots els grans projectes de ciutat amb totes les formacions. Ara que tenim un govern fort hem de redoblar els esforços per compartir la informació amb els tres grups de l'oposició i intentar sumar-los en totes les grans decisions de ciutat.

Què creu que pot aportar a l'equip de govern la participació de membres de CiU experimentats políticament com Valentí Junyent?

Junyent té vuit anys d'experiència de govern i nosaltres en tenim pràcticament quatre. De fet, la nostra llista és molt més continuista que la de JxCat, que ha tingut una renovació molt més forta. Sí que és cert que Junyent i Calmet fa més temps que fan funcions de govern, però

La pobresa es resol generant més llocs de treball i hi hem de dedicar totes les energies que estiguin a les nostres mans

la resta són gent nouvinguda i també els haurem d'ajudar molt els membres experimentats d'ERC, i així ho estem fent.

Quins projectes o actuacions destacaria de l'últim mandat, especialment de les àrees que tenia ERC?

Principalment que en polítiques d'ocupació s'hagi pogut arribar als quatre milions d'euros, l'increment en totes les mesures socials, com ara les beques de menjador, ajudes a l'habitatge, a la pobresa energètica, a la gent gran perquè, si ho volen, puguin seguir vivint a casa seva...

I en l'àrea d'Urbanisme, què liderava vostè?

Vam poder aprovar el POUM amb una amplíssima majoria de 22 dels 25 regidors, i només tres abstencions. També vam poder acabar una obra molt important com la Bonavista, una plaça d'ús diari molt important i que estava planifi-

La capitalitat de la Catalunya Central és fonamental, però no és un títol que se'ns doni, sinó que l'hem d'exercir

cada des de fa molts anys i que just ara l'hem pogut executar, després de més de trenta anys d'expropiació de finques. També vam poder desencallar la urbanització de tot l'entorn de la Fàbrica Nova, el recinte industrial més gran del país, treure a concurs un dret de superfície per fer una cooperativa d'habitatges, etc.

Un cop enllestit el cartipàs, com valora el repartiment de regidories?

L'esquerra va guanyar les eleccions amb un 60% dels regidors i cal tenir-ho en compte. Per això en el pacte hem intentat incidir en totes aquelles polítiques d'esquerres dirigides a millorar les situacions de les persones que viuen de forma més difícil la crisi, que pateixen més les desigualtats, etc. En aquesta línia, ens hem quedat aquelles regidories on creiem que podem incidir més des de l'esquerra, com ara Serveis Socials, Habitatge o Ciutat Verda, i també aquelles